

2297 ✓
5.12.1905
кн 1

Младина

ИЛЮСТРОВАННО СПИСАНИЕ

ЗА ДЪЦА.

Посрѣщане на новата година.

(Гледай цѣтната картинка).

Честита нова година!

Честита нова година!

Така се поздравихме у дома единъ други, когато посрѣщнахме новата година. А какво посрѣщане бѣше то! Чудо! Още ми тупти сърдцето отъ радостъ, като си го припомня. Ама тате и мама така наредили, безъ да ни кажатъ съ кака. . . .

Послѣ азъ разбрахъ вече всичко, ама то бѣше послѣ.

Ето какво посрѣщане направихме.

Срѣщу нова година всички, колкото сме въ къщи, весело се забавлявахме въ топлата стая. Тате каза, че никой нѣма да заспива, докато не

82 17814

посрѣщнемъ новата година. Така и стана. Азъ не мигнахъ до срѣдъ нощъ—дванайсетъ часа. Но и малката ми сестрица Пенка сѣкашъ разбра думитѣ на татка. Тя друга вечеръ заспиване рано, рано, а тази вечеръ бѣ се облѣщила, като марокъ. И тя не задрѣма поне.

Тъкмо въ 12 часа, срѣдъ нощъ, тате ни поведе къмъ гостната стая. Щомъ отвори вратата, прѣдъ насъ се показва чудна гледка. Вsrѣдъ стаята стърчеше зелена елха. сѣкашъ тамъ бѣ израсла. По клонетѣ на елхата бѣха закрѣпени и горѣха много свѣци, които освѣтяваха наоколо. По иглеститѣ листа на елхата се бѣлѣха тукъ-тамъ снѣжни парцали. И чуденъ снѣгъ, нанстина! Стаята топла, а той не се топи... До като обиколихме веднажъ елхата, ето че вратата ненадѣйно се отвори. Обърнахме се. Въ стаята влизаше една сърничка. На шийката ѝ висе едно хубаво звънче. То дрънка, а сърничката пристѣпа къмъ насъ бавно, като сѣщо теленце. Всички се натрупахме къмъ кроткото животно да му се нарадваме. Колко съмъ милвалъ сърничката, не помня. Погледнахъ кака, мама, Пенка и татка. Всички се радватъ, че дошла вече Новата година. Тате и мама ни поздравиха засмѣни съ *Честита Нова Година...*

Ахъ, чакайте малко! Забравихъ да питамъ татка, защо не се топѣше оня снѣгъ на елхата. Ще отида да питамъ, а вие самички познайте, отъ дѣ е дошла сърничката.

До виждане!

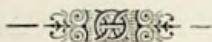
Грозданка.

Заповѣдай зимо! Не се боя отъ тебе, защото имамъ родители. Както виждашъ всичко ми приготвиха да те посрѣщна . . .

Но какво виждамъ татъкъ изъ улицата? Ти си заварила опѣзи дѣчица голи и боси. Нима тѣ нѣматъ родители, които да имъ приготвятъ топло облѣкло? Да, тъй зимо, тъй! Тѣ или нѣматъ родители, или пъкъ тѣхнитѣ родители сѣ бѣдни сиромаси хорица . . .

Чакай, дойде ми на умъ едно нѣщо. Азъ имамъ у дома вѣтхи дрешки и обуца. Ще по-моля татя и мама и тѣ ще съгласятъ да ги да-демъ на тѣзи бѣдни дѣчица. Какво ще кажешъ на това зимо?

Умно желание.

Учительтъ на второ отдѣление много обича Павля, защото той е прилеженъ ученикъ и винаги добръ отговаря, каквото го запитатъ. Павли много знае, защото много чете отъ различни книжки. Той най много се радва на дѣтското списание, че въ него освѣнитъ хубави приказки, има още прѣкрасни цвѣтни картинки. Павли иска да получава едно дѣтско списание, но баща му е бѣденъ работникъ и не му дава пари въ рѣцѣтъ. А Павли много иска да получава едно списание. И той самичъкъ спечели пари за едно списание. Ето какъ стана това.

Една вечеръ той каза на майка си:

— Мамо, утрѣ е малката Коледа. Ще ходя

да коледувамъ у наши роднини, тѣ ще ми дадатъ кравайчета, орѣхи и пари.

— Добрѣ, каза майката. хайде сега си легни, та утрѣ да станешъ по-рано.

На сутринята Павли, облѣченъ въ чисти дрешки, изреди всичкитѣ си роднини. По обѣдъ, като се върна у дома си, още отъ двора изви-ка весело на майка си, че събралъ 4 гроша.

— На ти, мамо, тѣзи пари, та на сурваки, като събера още, ще ги дамъ на господи́нъ учи-теля да ме запише за списанието „Младина“. То ще ми идва все́ки мѣсецъ.

Да видишъ, мамо, какви приказници и пѣ-нички има въ него! Иванчо лелинъ го получава и понѣкой пѣть ми дава да чета.

Майката цѣлуна дѣтето си и много се за-радва, като чу желанието му.

На сурваки той събра още пари, но пакъ не му достигаха два гроша. Майката намѣри отъ нѣкъдѣ още два гроша и ги натъкми да станатъ всичко два лева.

Слѣдъ празниците Павли ги занесе на учи-теля си и той го записа. Все́ки мѣсецъ Павли получаваше по една книжка. Той бѣше много доволенъ, защото научаваше нови приказки и нови нѣща отъ списанието.

Страшенъ ловъ.

Дебнахъ, дебнахъ по тавана,
Търсихъ мишки да си хвана—
Нѣма ги проклети.

Дѣ ли сега тѣ се криятъ
И зжбченцата си триятъ
Въ якитѣ прѣдмети !

Но изъ кѣщи, по кимеря
Ази пакъ ще ви намѣря,
Мишчета досадни !

Цѣли три дни ще ви пазя,
Ни една да не излазя —
Да измрете гладни . . .

Вечъ да вардя ми дотегна,
Сега азъ ще си полегна
Въ Райината пантовка

Ехъ, че послѣ като стана,
Всѣка мишка по тавана
Има да си охка . . .

Олеле, обгайте дѣвица,
Олеле, дайте си ржница!
Този врагъ какъвъ е?
Бърже, котенца, търчете,
Силно припкайте, мълчете:
Туй опасенъ плъхъ е!

Ц. Калчевъ.

Трудътъ е богатство, лѣнността — сиромашия.

Ѣдо Иванъ, когато умираше, каза на своитѣ двама синове—Георги и Лука:
„Азъ имамъ само два голѣми вола и двѣ гѣски. Тѣхъ ви оставямъ въ наследство, подѣлете си ги братски!

Когато старецътъ умрѣ, по-голѣмиятъ братъ Георги, който бѣше много лошъ човѣкъ и мислѣше само за себе си, каза на Лука:

— Азъ съмъ по-старъ отъ тебе, затова мене се падатъ воловитѣ.

— Добрѣ! нека бѣде така, отговори Лука, който бѣше кроткъ и добъръ момъкъ.

И Георги взе воловитѣ, а Лука—гѣскитѣ.

Наскоро Георги продаде своитѣ волове и взе отъ тѣхъ дваисеть жълтици. Като видѣ толкова пари въ рѣцѣтъ си, той помисли, че нѣма други по-богатъ човѣкъ отъ него. Почна да играе на карти по цѣлъ день и да пие отъ готовитѣ пари. Най-послѣ нищо не му остана отъ паритѣ и той почна да гладува.

Прѣзъ туй врѣме Лука много се грижеше да отгледа своитѣ гѣски. Колкото яйца му снасяха, продаваше ги. Отъ паритѣ, що вземаше, малко по-малко накупи още гѣски. За скоро врѣме гѣскитѣ отъ двѣ станаха четире, послѣ седемъ, осемъ . . . най-послѣ по-вече отъ дваисеть.

Той продаваше отъ тѣхъ и съ паритѣ си ку-

пи едно теле, което слѣдъ двѣ години стана волъ. Продаде и вола: купи една нива и почна да я обработва. Така продължаваше Лука, до като купи още една нива до първата, послѣ една гора и така богатѣеше.

Тогава дохажда Георги да търси брата си. Добриятъ Лука улавя рѣцѣтъ на брата си и му казва: «Братко, вземи отъ монѣтъ гжски десетъ и направи сжщото, което азъ направихъ. И отъ това ще се увѣришъ, че една добръ гледана гжска струва по-вече отъ единъ лошъ гледанъ волъ.»

Двѣ козлета.

(басня)

Надъ единъ шумливъ потокъ,
Мжтенъ буенъ и дълбокъ,
Билъ направенъ мостъ.

Самъ човѣкъ едва ли не
Пѣшъ по него да мине,
Никога съ прѣвозъ.

Ето тамъ отъ близки рѣтъ
Двѣ козлета къмъ брѣгътъ
Идатъ тѣ сами.

И безъ дума, безъ въпросъ
Срѣщатъ се на тѣсни мостъ...
Виръ подъ тѣхъ гърми.

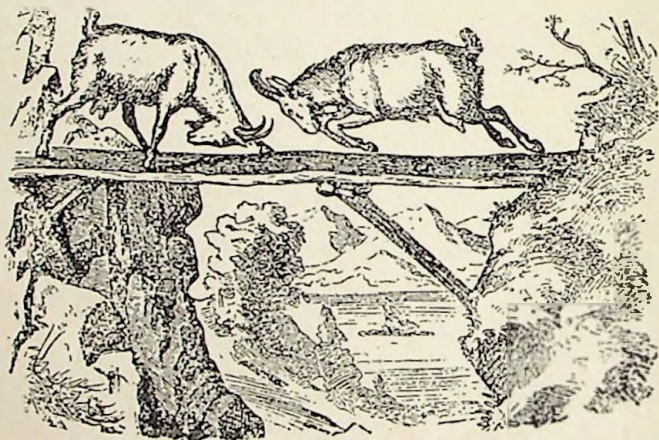
— Хей, почакай малко тамъ,
Стой, не идвай по-насамъ :
Работата злѣ !

Стой да мина първо азъ,
Вика и крѣщи съсъ гласъ
Първото козле.

— Я, не ми ти мърмори,
Ами пакъ ми ти стори
Да не патимъ зло . . .

Пръвъ ще мина тука азъ,
Ти слѣдъ мене пакъ тогазъ—
Второто рекло.

— Скоро махай се отъ тукъ,
Първото козле на пукъ
Пакъ му хорати,

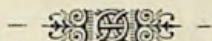

Ще пролѣя свойта кръвъ,
Но ще мина ази прѣвъ,
Че тогава ти . . .

И веднага въ сжици часъ
Дѣтѣ сбиватъ се съсъ бѣсъ,
Тѣтне полски ширъ.

Но и дѣтѣ въ сжици мигъ
Хлѣзватъ се, и съ грозенъ викъ
Падатъ въ буйни виръ.

Ц Калчевъ.

БЕГЕМОТЪ.

На дали ще има друго животно по-грозно и по отвратително отъ бегемота, или хипопотама, което значи рѣченъ конь. Която щѣте частъ на тѣлото му да погледнете, нѣма да я харесате. Голѣмата му четири-рѣбеста глава, прилична до нѣкъдѣ на телешката, завършва съ широка, изпъкнала муцуна. Устата му достигатъ отстрани чакъ подъ ушитѣ, затова изглеждатъ много голѣми. Когато животното зине да лапне, напр. едно парче хлѣбъ, човѣкъ се уплашва отъ широкитѣ му уста, снабдени съ голѣми и страшни зѣби. Особено голѣми, остри и закривени сѣмъ куцешкитѣ зѣби на долната челюсть. Тѣ достигатъ до $\frac{1}{2}$ метъръ дължина и до 4 кгр. тежина. Ко-

гато устата се затворяйтъ, горнята устна се спуща и закрива страшнитѣ зѣби.

Да си помислите, каква грамада прѣдставлява бегемотътъ, достатъчно е да знаете, че тѣло-

то му нарастя обикновено до $4\frac{1}{2}$ м. дължина съ опашката, която отдѣлно има 45 см., пакъ толкова почти дебелина, $1\frac{1}{2}$ м. височина и отъ 19

до 28 метрически кантаря тежина. Значи, подиръ слона и носорога най-едриятъ звѣръ по земята е бегемотътъ. Това грамадно тѣло се крѣпи на дебели и здрави крака. Тѣ сж като сжици дирекции. Всеки кракъ има по 4 прѣсти, които завършватъ съ малки и корави копита. Краката на бегемота сж толкова кжси, че коремътъ му почти се допира до земята, затова и вървежътъ му бива тежъкъ и бавенъ. Този звѣръ не обича твърдѣ да живѣе на сушата. Неговото постоянно жилище е водата, а неговото отечество е източна и срѣдния *Африка*. По цѣлъ день почти той прѣкарва изъ дълбокитѣ рѣки, или край рѣчните брѣгове. Най-често ще го намѣритѣ потопенъ цѣлъ въ водата, като подава само главата си, колкото да диша. Често пжти вкарва вода въ широкитѣ си ноздри, а послѣ я изхвърля навънъ съ голѣмъ шумъ. Това издишване много помага на ловцитѣ да намиратъ лесно бегемота. Но и да го намѣрятъ, той не се бои отъ тѣхъ и нѣма желание да напада. Направата на тѣлото му го спасява. Тлѣстиятъ му трупъ се носи бързо и леко изъ водата. За мигъ само той се скрива подъ водата и свободно може да ходи по дъното на рѣката. Тогава ноздритѣ му се запушватъ много здраво. Слѣдъ нѣколко минути той пакъ се подава надъ водата да подиша въздухъ, но съвсѣмъ на друго мѣсто.

И сега той е много прѣдпазливъ. Подава само горнията частъ на главата си, дѣто сж разположени наблизу малкитѣ му очи и уши. Тѣ стоятъ еднакво високо съ ноздритѣ, когато животното плува, затова макаръ и потопенъ въ водата, той може да диша, да вижда и да чува всич-

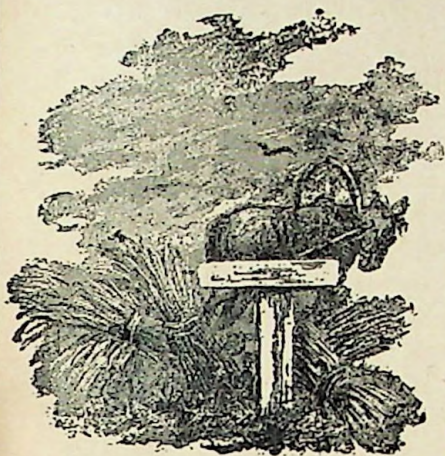
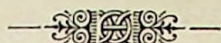
ко, каквото става наоколо му. А да се лови въ водата е много опасно, защото бегемотътъ лесно обръща лодката и ловцитѣ оставатъ въ водата.

Щомъ се мръкне бегемотътъ излиза отъ водата навънъ. Издава единъ особенъ гласъ, приличенъ на скриптене отъ тежко натоварени кола. Това е знакъ, че кани другаритѣ си да търсятъ храна. Така се събиратъ нѣколко бегемоти, а по нѣкога цѣло стадо и тръгватъ изъ засѣянитѣ полета. Дѣто минатъ тия проклѣти звѣрове всичко опустяватъ, като градушка. Тѣ изпотѣпковатъ много по-вече, отколкото изядатъ. Ето защо тамкашнитѣ жители много мразятъ бегемота и го наричатъ синъ на дявола, изпратенъ на земята само да пакости на хората.

Трудно се убива този звѣръ и съ орѣжжие, защото гладката и мургавата му кожа е тѣй дебела и здрава, че куршумътъ неможе да я пробие навсѣкждѣ даже отблизу. Обикновено ловцитѣ улавятъ бегемота въ приготвена примка или капанъ! Тѣ изкопаватъ дълбоки ями, покриватъ ги отгорѣ съ леки клончета и нареждатъ снопове жито, папуръ, и др. храна, каквито животното обича.

Зарадъ храната бегемотътъ пада въ ямата и тогава е вече въ рѣцѣтъ на човѣка. Но пакъ не се вдава лесно, противи се дълго врѣме, до като го застрѣлятъ или промушатъ, дѣто кожата му е по-тънка, напр. около очитѣ, ушитѣ, гънкитѣ и слабинитѣ му. Тамъ кожата има червеникъвъ цвѣтъ. Въ наше врѣме ловътъ на бегемота е много усиленъ, защото само единъ убитъ бегемотъ добръ възнаграждава ловеца. Най-цѣнни сѣ кучешкитѣ му зѣби, отъ които издѣлватъ

искуствени зѣби. Отъ дебелата му кожа правятъ камшици и *ривници*. Месото му е доста вкусно и прилича на свинското. Мазтъта му се продава като скъпо лѣкарство.

Нашитѣ гости.

атко обича да разговаря весело съ насъ слѣдъ вечеря. Или ни кара да му разказваме онова, що сме научили прѣзъ деня въ училището, или пъкъ той самъ ни разказва нѣкоя приказка. Често ни задава нѣкоя гатанка или задача.

Срѣщу новата година той ни запитва: „Кои бѣха нашитѣ постоянни гости прѣзъ тази година, която вече си отива?“

Изпърво всички се смѣлчихме, ала не се мина много врѣме и ние зафанахме да изброяваме имената на всички наши роднини, които сѣ идвали у насъ.

— Чичо Проданъ, вуйчо Спасъ . . . викаше съ най-силенъ гласъ малкото ни братче.

Татко силно се смѣеше. Ние го гледахме очудени, като казвахме и ние сегисъ-тогисъ нѣкон забравени имена на гости.

— Не се сѣтихте, проговори татко. Гоститѣ, за които питамъ, всѣка година сѣ идвали и пакъ ще идватъ. Сега-сега единъ отъ тѣхъ се кани да си отива, а слѣдъ него ще дойде други, който и миналата година по това врѣме ни посѣти прѣвъ.

И това не можа да ни подсѣти.

Татко продължи:

— Първиятъ гостъ, който наскоро ще ни посѣти, прѣстоия миналата година у насъ тъкмо 31 день. Той бѣше побѣлѣлъ старецъ, облѣченъ съ дебелъ кожухъ. И колко му бѣше студено! Караше ни да затваряме вратата и постоянно да палимъ печката.

— Слѣдъ него дойде най-малкиятъ му братъ, който се мая 28—29 дня, не помня добръ. Нима забравихте този който ви донеси кокиче, минзухаръ!

А не си ли спомняте онази стара жена, която ви привърза по една червена нишка на ржката? Какви игриви агнета водѣше тя съ себе си! Тя бѣше ту весела, ту плаклива.

Ние се спогледахме очудено. Татко пакъ запита.

— Слѣдъ 31 день дойде единъ младъ момъкъ. А колко веселъ и засмѣнъ бѣше той! Цѣлъ окиченъ съ зеленина и цвѣтя, той караше птичкитѣ сладко да пѣятъ, а хората весело да работятъ.

— Но още по-гиздавъ бѣше другарьтъ му, който дойде подиръ 30 дня. И колко го оби-

чахте вие! Къмъ края, помня, даваше ви ягоди и череши. На този прѣкрасенъ гостъ вие се радвахте 31 день.

— Веселъ и приятенъ бѣше и слѣдния 30-дневенъ гостъ, ала другаритѣ му, които дойдоха слѣдъ него и стояха по 31 день, по трудолюбие, бѣха първи гости. Затова, може би, тѣ бѣха и най-богати. Оставиха ни много храна, плодове, за да изхранимъ всички други гости.

И тѣ си отидоха.

Дойде тогава единъ старъ и убитъ отъ дългъ трудъ старецъ. По набръчканото му лице се показваше една слаба усмивка. Той ни на-кара да оберемъ лозята и стоя у насъ цѣли 30 дена.

Колко студенъ бѣше братъ му, който го замѣсти.

Не ли той обрули листата на дърветата.

И този, който дойде слѣдъ 31 день, мразѣше зелената трѣва и цвѣтята, ала вие го обичахте. Защо?

Зарадъ хубавитѣ шейни, които ви подари. Дванайсти по редъ е този, който сега е у дома още и когото вие добрѣ познавате.

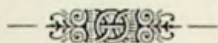
Запомнете, че всички тѣзи наши гости иматъ една майка. Отъ тѣхъ послѣдниятъ и първитѣ два живѣятъ въ *Снѣжна*; другитѣ три—въ *Цвѣтана*; слѣднитѣ три—въ *Плодово*, а останалитѣ—въ *Листо-падъ*. Но азъ не споменахъ имената имъ . . .

До като татко изговори това, азъ вече бѣхъ се сѣтилъ и извикахъ:

— Януари, февруари . . . И всички почнахме въ единъ гласъ: мартъ, априлъ, май, юни

юли, августъ, септември, октомври, ноември, декември.

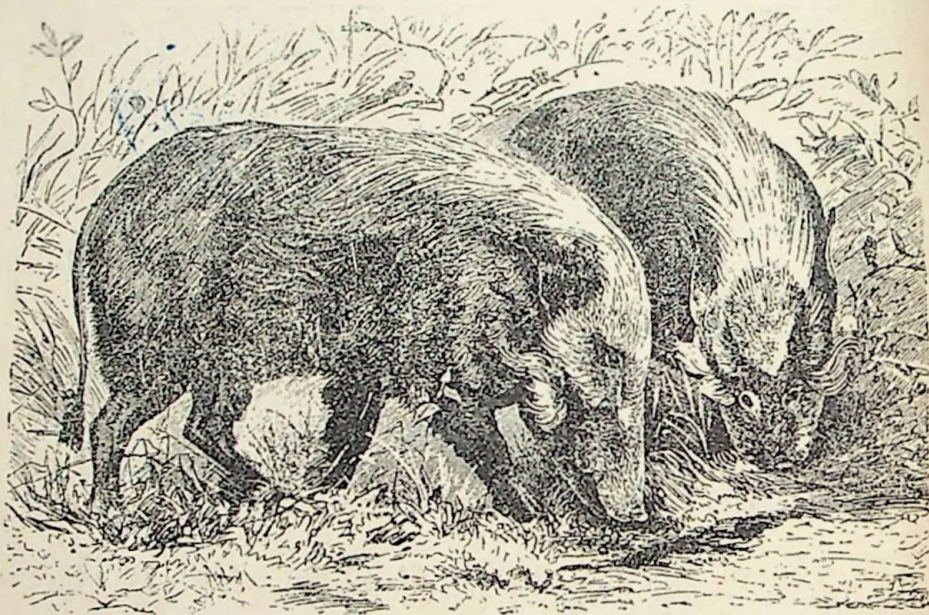
Всички се смѣхне.

Южно-африкански прасета.

Навсѣждѣ прасетата не сѣ еднакви. Между другитѣ и нашитѣ прасета има голѣма разлика.

Напр, тѣзи що сѣ изписани на картинката, едва се познаватѣ, че сѣ прасета.

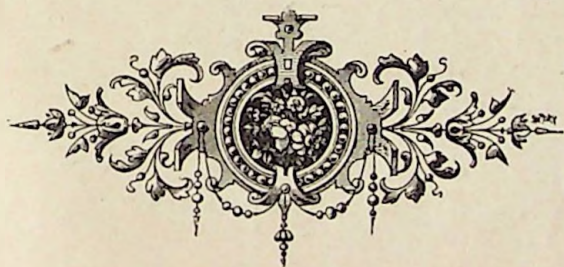
Такива прасета има въ цѣла южна Африка, особено въ Трансвалъ, дѣто живѣятъ юначнитѣ бури. Тѣзи прасета живѣятъ въ горитѣ. Тѣ иматъ

голѣми уши и дълги косми, израстнали от страни на устата си. Космитѣ по тѣлото сж корава чештина, която има различенъ цвѣтъ.

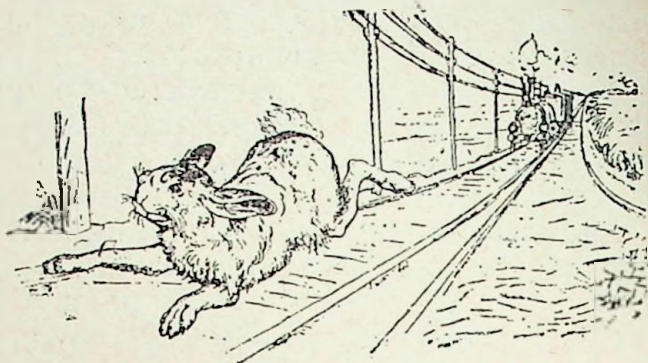
Южно-африканскитѣ прасета се хранятъ съ такава храна, каквато намѣрятъ въ горитѣ—корени, плодове. Особено обичатъ едни овошки, прилични на протокалитѣ, само че кората имъ е твърда и вжтрѣшността—твърди сѣмки. Тѣзи овошки се намиратъ най-много въ *Наталъ*, тѣй се казва една частъ отъ южна Африка.

Щомъ се смръкне, цѣли стада отъ прасета излизатъ отъ горитѣ и трѣгватъ изъ долинитѣ да търсятъ обичната си храна.

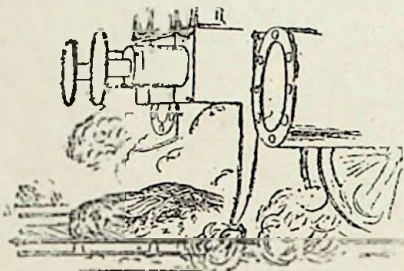
Кафритѣ, така се наричатъ тѣми черни хора, много мразятъ тѣзи прасета защото имъ опустяватъ сѣнитѣ. Затова измислятъ различни начини да ги изкореняватъ. Тѣй напр. тѣ изкопаватъ дълбоки ями на тѣзи мѣста, дѣто ходятъ тѣзи прасета, закриватъ ги отгорѣ съ зеленна и щомъ прасето стѣпни на покривката, пада въ ямата. Нѣкои кафри обичатъ много месото на тѣзи прасета, но твърдѣ се боятъ отъ жбѣтѣ на прасето, като вѣрватъ, че дѣто ухапе това прасе, раната не може да се излѣкува, макаръ че това не е така.

ЗАЙО БАЙО.

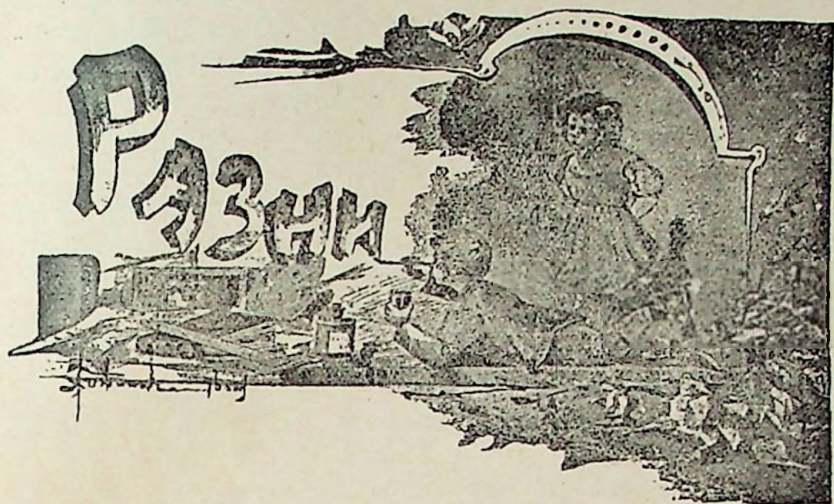
Нашъ зайо случайно се намѣрилъ по пѣтя на желѣзницата. Едвамъ що се поогледалъ и желѣзницата се зададе. Търтилъ той да бѣга, колкото си може. Не можалъ да убѣгне.

Отъ страхъ легналъ на корема си и се свилъ на камарка. Желѣзницата прѣфучала надъ него, а той отъ страхъ съвсѣмъ се забравилъ: живъ ли е или умрѣлъ.

Слѣдъ малко зайо дигналъ глава, вирналъ уши и се изправилъ да види какво става наоколо му. Желѣзницата си заминала въ пѣтя, а зайо сѣкашъ казвалъ: „Много здраве си носи. Но втори пѣтъ казвай кога ми дохождашъ на гости, да не се плаша.“

1. *Дѣтски бесплатни ученически трапезари.* Прѣзъ изтеклата година на 6 й декември се откриха въ градъ Казанлъкъ бесплатни обѣди за най-бѣдни дѣца, които ходятъ на училище. Първиятъ обѣдъ се даде на 30 дѣца отъ отдѣленията и класоветѣ. Такива обѣди ще има само два пѣти въ седмицата. По-послѣ, ако дружеството увеличи паритѣ си, ще направи по чести обѣдитѣ и ще приеме по-вече бѣдни дѣца. Такива дружества има нѣколко въ България.

2. *Пощенски гълъби на служба.* Въ нѣкои градове на Америка лѣкаритѣ употребяватъ пощенскитѣ гълъби вмѣсто бързи слуги. Когато единъ лѣкаръ трѣгне по далечни кѣщи да прѣглежда болни хора, той носи съ себе си една кошница съ нѣколко пощенски гълъби. Гълъбарникътъ на тия гълъби се намиралъ въ нѣкоя аптека, дѣ-

то даватъ лѣкарствата. Съ гълъбѣтъ докторътъ праща написаното лѣкарство до аптеката и аптекарътъ разпорежда по свой човѣкъ — *велосипедистъ* да занесе лѣкарството на болния.

3. *Царски кухни.* Въ руския дворъ на царя венчкитѣ готварски сѣдове сѣ отъ злато. Тѣ сѣ останали още отъ старо врѣме. Оцѣняватъ ги за 250 хиляди лева. Само три лъжици струватъ по 1,250 лева всѣка. Една лъжица за риба струвала 52,000 лева. Готвачитѣ сѣ около 268 души. Главниятъ готвачъ получава 250 хиляди лева годишна заплата, а неговитѣ шестима главни помощници получаватъ отъ 20 до 30 хиляди лева годишно.

Персийскиятъ Шахъ е още по-чуденъ. Неговитѣ готварски сѣдове не само че сѣ златни, както на руския царъ, но още сѣ украсени съ диаманти. Готварскитѣ сѣдове на Шаха струватъ 25 милиона лева!

Нѣкой си богаташъ Вандербила похарчилъ два милиона и половина лева да попълни кухнята си. Така сѣщо единъ милионеръ въ Америка похарчилъ $7\frac{1}{2}$ милиона лева само да подобри трапезната си наредѣ

4. *Лампата по-добръ свѣти,* ако туряте въ гасѣта по една малка лъжичка готварска соль. Сольта се разтваря (размива) въ гасѣта и тогава частитѣ, отъ които е направена сольта, горятъ и правятъ пламъка на фитиля по свѣтълъ.

1. Картина въ картина. Къждѣ е момчето, дѣто
гледа бухала?

2. *Синонимъ.* Кои думи правятъ едно и сѣщо име, ако се прочетатъ къмъ дѣсно и къмъ лѣво?

3. *Палиндромъ.* Името ми е страшно, защото изтрѣбвамъ човѣцитѣ и животнитѣ, но ако го прочетете наопаки ще получите едно питие. Какъ ми е името.

4. *Ребусъ*

5. *Ребусъ*

6. *Гатанка.* Гжста ми гжста корийка,
Подъ корийка полянка,
Подъ полянка гайтанка,
Подъ гайтанка ябълки,
Подъ ябълки капанка,
Подъ капанка коченче.

С. А.

Редактира: *Ив. Радновъ.*

За библиотекитѣ.

Въ Редакцията на „Младина“ се намѣрватъ цѣли годишни течения отъ IV, V, VI, VII, VIII, IX, X и XI годишници на списанието. Всѣко годишно течение поотдѣлно се отстъпва за 1.50 лв. съ пощенскитѣ разноси, а всичкитѣ заедно за 10 лева.

ЗВЪЗДИЦА.

Открива се подписка за абониране отъ 1903 г. Прѣпоръчено отъ Министерството на Просвѣщението за дѣца. Годишенъ абонаментъ само два лева, но прѣдплатени. Адресъ: Н. Бѣловѣждовъ, учителъ — София.

ТРУДОЛЮБИЕ.

Открива се подписка за абониране отъ 1903 г. Одобрено отъ Министерството на Просвѣщението за библиотекитѣ при класнитѣ и основни училища. Годишенъ абонаментъ само 1.50 лв., но прѣдплатени.

Адресъ: М. Гергиевъ, учителъ — Плевенъ.

Открива се вече подииската

за

АБОНИРАНИЕ НА

„МЛАДИНА“

ОТЪ 1-й ЯНУАРИ 1903 ГОДИНА.

Дѣтското илюстровано списание „Младина“ встъпва въ XII си годишница.

Прѣпоръчено отъ Министерството на Народното Просвѣщение за дѣтскитѣ библиотеки.

Ще излиза пакъ въ сѣщия обемъ, форматъ и програма, както до сега, но Редакцията е взела всички възможни мѣрки за подобрене на списанието.

Подаръци на списанието.

1. Петъ цвѣтни картички по една съ всѣки текъ номеръ.
2. Единъ альбумъ за рисуване съ IV книжка
3. Единъ особепъ сборникъ съ X книжка.
4. Разни награди за вѣрни рѣшення на задачитѣ въ списанието.

Годишенъ абонаментъ.

За едно цѣло течение само два лева, но прѣдплатени.
Въ странство — два лева и 50 ст. пакъ прѣдплатени.
Абонирането става направо въ Редакцията или до т. н. станция.

Отстъпка.

1. На всѣки шесть книги едната е отстъпка.
2. За по-голяма поръчка особно споразумение.

Адресъ:

До прѣдсѣдателя на дружеството Отецъ Пауси — Казанлъкъ.

Отъ Дружеството.